

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

08 Mart 2023

Sayı: 289

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Deprem geriye acılar bıraktı Patronlar için kâr kapısı Erdoğan için iktidar umudu

Ard arda gerçekleşen depremlerden sonra ortaya çıkan ve daha aylarca, belki yıllarca sürecektir olan felaketin sorumlusu, AKP iktidarı ve onun cansiperane koruyucusu, en istekli savanucusu olduğu kâr düzeni, kâr düzenenden faydalananlardır.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

1999 depreminde olanların hepsini, bugün daha geniş ölçekte yaşıyoruz. O dönem eleştirdiği her şeyin Erdoğan'ın başına gelmesinin nedeni, kâr düzenini sonuna kadar sürdürmesidir. 2000'de çıkan sözde depreme dayanıklı inşaat yapılmasını sağlayacak olan imar yasasını, deprem bölgesindeki iller için 2011 yılından sonra uygulanmasını düzenleyen, inşaat patronlarının çıkarı için denetimi gevşeten, adeta patronlara devreden yasaları çıkararak, defalarca hiç bir koşul olmadan sadece para karşılığında imar affı çıkarıp kurlsız, denetimsiz inşaatların yolunu açan, müteahhitleri partinin her düzeyinde yönetici, belediyelerde idareci yapan Erdoğan'ın kendisidir.

Bunca insan kaybına, bunca acıya, yıkıma rağmen Erdoğan, şuçu kadere atıp yerinden milim kıpırdamadı. Daha artçılar durmadan, depremzedeler su bile bulamazken, hemen inşaatları başlattı. Bu acelenin nedeni sadece yaklaşan seçim değil, kârdır. Ne zaman ihale yapıldı, şirketler belirlendi, kredi verildi, malzeme alındı?

AKP iktidarını destekleyen inşaat patronları, depremde acıları, depremzedelerin ihtiyaçlarını değil, sadece kazanacakları parayı görüyor. Belli ki daha yıkımın öğrenildiği ilk günlerde aralarında anlaşıp Erdoğan'a plan sundular, şimdi devlet işi deyip uygulayacaklar. Deprem nedeniyle toplanan, dışarıdan gelen yardımların tek elde toplanması için bunca çaba boşuna değil. Erdoğan'ın etrefında kenetlenmiş başta beşli çete olmak üzere tümüne mutlu gün doğdu, parayı "yaniden inşa ve ihya" diyerek paylaşacaklar.

Erdoğan, partisini ve devlet kurumlarını, kâr dağıtım musluğunun başında tutmak üzere biçimlendirdi. AKP'li kadrolar, mevkilerini, devlet olanaklarını kullanarak, patronların her işini hızlıca görmeyi çok iyi biliyor. İtiraz edene, red edene tahdit, baskı ve şiddet uygulamayı da çok hızlı yapıyorlar. Daha insanlar göçük altındayken, herkes sokaktayken, polisler sıcak bürolarında sosyal medyada suçlu avındaydı.

Erdoğan bugüne kadar izlediği yolda değişiklik yapmayacak. Çünkü bu yol hem onu iktidarda tutuyor, çevresini besleyip iktidarı için çalışmalarını sağlıyor, hem de daha önemlisi kendisini destekleyen patronlar, böyle var oluyor. Kılıçdaroğlu'nun "hesplattıp 418 milyar doları devletten çaldılar" diye suçladığı, inşaat patronları öncülüğündeki AKP'li patronlar, devlet işleriyle büyüdü, kamu olanaklarını kullanarak, kamu kurumlarını yağmalayarak palazlandı. Erdoğan düzeninden çok memnunlar, Erdoğan istese bile kendine dindar diyen patronların düzenini değiştiremez.

İşçi sınıfı, ürettiği tüm zenginliğe, var ettiği tüm olanaklara rağmen yaşanan acının, yıkımın arkasında, sadece iktidarı değil, bu düzeni görmeli. Ve düzenin herhangi parçası değil, sınıf olarak müdahale etmek için örgütlenmeli. (05.03.23)

Emekçinin Gündemi

Maraş merkezli depremin ekonomiye feci etkisi

11 ili kapsayan afet bölgesinde 14 milyona yakın insan yaşıyordu. Bu rakam Türkiye nüfusunun %15.7'ini oluşturuyor. Bu şehirler, birçok yönden Türkiye ekonomisi son derece önemli ve yıkım olumsuz etkileri feci sonuçlara yol açacak.

Depremde 11 ilin 2022 yılındaki ülkenin toplam 254,2 milyar dolar olan ihracatının yüzde 10,9'unu, yani 27,6 dolarlık kısmını gerçekleştirdi. Bunun en önemli bölümü olan 11,2 milyar dolarını Gaziantep yaptı. Mersin ise 6,2'sini, Hatay 4 milyarını; Adana ise 3,1 milyar dolarını gerçekleştirdi. Ayrıca ihracatın çoğunun yapıldığı İskenderun limanında büyük hasar oluştu ve liman kullanılamaz durumda.

Bölge insanın ödediği çok ağır bedele ek olarak üretim, ihracat, nakliye, insan gücü, lojistik vb birçok açıdan çok feci olumsuz etkileri yaşayacağız. En basit bir örnek; bölgenin ödediği yıllık vergi miktarı olan 176 milyar TL'nin devlet bütçesine gidememesinin yaratacağı açıktır!

Geçen yıl 2 trilyon 802.4 milyar lira olan merkezi yönetim toplam bütçe gelirlerinin 567.7 milyar lirası yani %6.9'u bu on ilden sağlanmıştı. Depremin yıktığı on bir ilde üretimin, ticaretin, ekonomik faaliyetlerin duraksaması, vergilerin ödenememesi, kamu maliyesi açısından önemli bir kayıp demek.

Kredi borcu 785 milyar TL

Afet yıkımları bankacılık sektörünü ve özellikle de bu bankaların müşterileri olan halkı feci bir şekilde etkileyecek.

Banka sektöründe 2022 yılı sonu itibarıyla 7 trilyon 643.4 milyar lira olan toplam kredilerin %10.3 oranındaki 784.9 milyar liralık bölümünü kullanmış durumda. Bu tutar canının derdine düşmüş depremedelerin kullandığı ticari kredilerin ve tüketici kredilerini kapsıyor.

Hükümet uzun yıllardır kitleleri borçlandırma siyaseti izliyor, borçlanmayı teşvik ediyor. Ekonomik krizle artan geri ödeme sorunu sadece depremedeleri değil, kredi oranları yükseleceğinden zamanla herkesi etkileyecek.

Bankacılık sektörünün 2022 sonu itibarıyla 160.8 milyar lira olan takipteki kredi alacaklarının %12.3 oranındaki 19.8 milyar liralık bölümü de bu on bir ilden. Üstelik deprem felaketinin etkilerinden dolayı kredi alacaklıları, yani milletin borçları katmerli bir şekilde artacak. Tabi bu oranda bankaların kârı da artacak!

Konutların %39'u yönetmenlik öncesi

Depremin vurduğu illerdeki toplam 3 milyon 840 bin konutun 1 milyon 493 bini deprem yönetmeliğinin henüz uygulamaya girmediği dönemde inşa edilenler oluşuyor. Bunun

nedeni ise AKP'nin inşaat sektörünün patronlarını desteklemek için yönetmeliğin bu illerde daha geç uygulanması kararıdır. Erdoğan, şimdi sorumluluğu atmak için binaların eski olduğu yalanını söylüyor.

Bölgede ülke enerjisinin sağlanmasında stratejik öneme sahip, aralarında Atatürk ve Karakaya'nın da bulunduğu 43 önemli baraj ve hidroelektrik santrali (HES) var. Malatya'daki Sultansuyu Barajı, depremden etkilendi ve tedbiren kademeli olarak boşaltılacağı açıklandı.

İşçi sınıfının durumu

Deprem nedeniyle evi yıkılan çok sayıda emekçi bölgeyi terk etmek zorunda kaldı. Kalanların konut ve geçim parası başta olmak üzere devasa sorunları var. İşyerlerinin önemli bir kısmında üretim durmuş halde.

İşçilerin bir kısmı canlarını kaybetti, bir kısmı yaralandı ve geriye kalanların hiçbir iş güvencesi yoktur. İşçi sınıfının, depremden etkilenen tüm işçilerin her türlü ihtiyaçlarının karşılanması için ülke çapında dayanışma göstermesi gerekiyor.

Ayrıca deprem bölgesindeki işçilerin haklarının, işlerinin korunması, patronlar tarafından el konulmasını önlemek gerek. Yoksa hem iktidar hem de muhalefet çevreleri güzel laflarla durumu idare etmeye çalışacak. (02.03.23)

ETY sorunu bitmiyor

Uzun tartışmalardan, gösterişli açıklamalardan sonra üç maddelik EYT kanunu çıktı. Tüm bunların tek nedeni var; iktidar işçi sınıfına hiç bir hak vermek istemiyor. AKP iktidarları döneminde işçi sınıfının hakları geriledi, tek istisna mücadeleyle kazanılanlardır. TEKEL işçileri, maden işçileri, şimdide EYT'li işçiler.

Erdoğan ve medyası, işçilerin uzun ve kararlı mücadeleleri sonucunda geri adım attıklarını gizlemek, sanki iktidar işçilere hak vermiş gibi göstermek için medyada gösteriler yayınlıyor. Oysa EYT düzenlemesi, çoğu işçinin hakkını vermediği gibi bazılarını da bir kez daha mağdur etti. Politikacıların açıklamalarına güvenip sadece pirim borcunu kapatmak için bankadan kredi çeken, arabasını satan, çevresinden borç alan, iş

aramayan işçilerin bir kısmı, getirilen kademeli pirim sistemi nedeniyle ikinci kez mağdur oldu.

İşçi sınıfı bir kez daha bu düzenin siyasi temsilcilerinin sözlerine asla güvenilemeyeceğini yaşayarak gördü. Elbette Erdoğan seçim meydanlarında, bunca yıl neden reddettiğini söylemeden, “EYT sorunu ben çözdüm” diyerek oy isteyecek.

AKP iktidarı, diğer partilerin eski iktidarları gibi seçimden seçime iş görüyor. İşçi sınıfı, EYT için çok mücadele etti ancak bu mücadeleyi, üretimin, fabrikaların dışındayken verdi. İşçi sınıfının gücü üretim sürecindeki konumudur. Eğer EYT mücadelesi, fabrikalar temelinde, fabrikalarda örgütlenerek, üretim durdurma veya yavaşlatma temelinde olsaydı, elbette daha erken sonuç alınacaktı.

Topluszleşme grevlerinin sonuçlanma hızı örnektir.

Ancak sendikalar, sanki çalışan işçileri, üyelerini ilgilendirmiyormuş gibi EYT'yi hiç ağızlarına almadılar, işçileri eğitip örgütlediler, mücadeleyi gündeme getirmediler. EYT, işçilerin sadece bu günü, işyeri sorunları, işkolu sorunları değil, onların da ötesinde geleceği ve işçi sınıfı olarak düşünmesini ve örgütlenmesi gerektiğinin örneğidir.

Erdoğan'ın yeniden seçilme çabasına patronlar, ancak parayı alınca onay verdiler. EYT kanunu çıkmadan aylar önce patronlar için EYT kredisi, devlet desteği çıktı, patronların kasalarına girdi. Yani EYT'nin masrafını hepimiz üstlendik, patronlardan bir şey çıkmadı. (02.03.23)

Mata Otomatik işçileri mücadelede

İstanbul Tuzla'daki Mata Otomotiv'de çalışan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, %25 ek zam talebiyle iş bırakarak fabrikaya kapandı.

Patron, işçilere para vermemek, yıldırım için günlük 850 lira ücretle fabrikanın kapısında, etrafında, nöbet tutan 100'den fazla korumayı işe aldı. Patron, daha önce “değerli çalışmam” dediği işçilerin tuvaletlerini kilitledi, elektriği kesti. İşçileri işten atmakla tehdit ederken, greve katılmayacaklara, ücretsiz izin, işten çıkmak isteyenlere tazminat teklif etti.

İşçiler, Tuzla Organize Serbest Bölgesinde yürüyüş yaparak, çalışan işçilere direniş

destek olma çağrısı yaptı. Birleşik Metal İş'in üyesi fabrikaların işçileri de yürüyüşe destek oldu.

Evrensel gazetesine konuşan bir işçi; “iş sağlığı ve güvenliği için, çalışma ortamının düzeltilmesi için, ek zam hakkımız için mücadele ediyoruz. Ülke şartlarında ücretlerimiz çok altta kaldı. Talebimizi alacağız. Patron kapıları kilitledi, zulümlerini yapıyor ama biz hakkımızı alacağız, tehdit ediyor, ekmeğimizle aşımızla tehdit ediyor. Bu hep böyle sürüyordu ancak bunlara boyun eğmeyeceğiz, direniş devam” dedi.

İşçiler, net ücretlerinin 8 bin 500 lira olan asgari ücretin altında 7 bin 500 olduğunu söylüyor. İşçiler; “Kardeşim ben keyiften mi çıktım buraya? Bize üç aydan üç aya sus payı verdiği havlu, çanta... Utanmasalar bizi beş liraya çalıştıracaklar. Biz sadece hakkımız olanı istiyoruz. Patron 7 milyonluk araca biniyor ama işçiye geldi mi çekirdeğin kabuğunu bile vermiyor.” derken mücadelenin haklı nedenlerini özetliyor. Patronlarda para çok ama işçiye geldi mi yok.

İşte bu nedenle işçi sınıfının hakkını alması için mücadele gerekli. Meta işçilerine mücadelelerinde başarı diliyoruz. (03.03.23)

Siyasetin Gündemi

Yıkım depremden değil, siyasi düzenden

Depremi üzerinden bir ay geçti; resmi açıklamaya göre 46 binden fazla insan öldü, 100 bini aşkın insan yaralandı, 2.7 milyon insan yerinden oldu, 600 bin ev ve işyeri yıkıldı, kayıp insan sayısı ise bilinmiyor. Barınma, ısınma, tedavi hatta içme suyu ihtiyacını karşılayamayanların sayısı çok fazla.

Afet gerekçesiyle herkesi susturmaya çalışan iktidar, birden bire afeti bitirip inşaata başlayarak tüm sorunları görünmez kılmaya çalışıyor.

Oysa gerçekte tüm devlete neredeyse tek başına hakim olan AKP, hem parti hem de devlet olarak, kitlelerle birlikte enkazın altında kaldı. Erdoğan deprem bölgesine, görüntüyü ayarlamak uzun sürdüğü için günler sonra gidebildi. İktidar kadroları, cenazeleri hızla gömmekle, enkazı çabuk kaldırmakla övünebildi sadece.

Depremi insani, ekonomik ve siyasi etkileri henüz tamamen hissedilmedi. Bu etkiler, dalga dalga bölgeden başlayarak yayılacak. Sadece depremzedeler değil, baskı, yoksullaşma, sosyal hizmetlerde kötüleşme biçiminde hepimiz yaşayacağız.

Üstelik ekonomik krizin, enflasyonun ağır etkisi sürerken yaşanan yıkım ve kayıplar, bunları daha da ağırlaştıracak.

1999 depremi, depremin ardından gelen ekonomik kriz, DSP-MHP koalisyonu hükümetini yıktı; meclisten, siyaset sahnesinden silindiler,

Erdoğan'a iktidarın yolunu açtı. Deprem sonrasında ortaya dökülen yolsuzluklar, hırsızlıklar, denetimsizliklerin siyasi bedelini esas olarak Ecevit'in DSP'si ödedi. Ekonomik ve sosyal bedelini, hakları kısıtlanan, olanakları daraltılan işçi sınıfı ödedi.

Erdoğan, o dönem deprem sonrasında ortaya dökülenleri çok kullandı. Ancak iktidarında deprem sonrasında

düzeyde devlet koltuklarını paylaşmış olan kadrolar, siyasiler var.

İktidar, deprem bölgesinde inşaata başlayarak, tepkileri önlemeyi planlıyor. Ancak depremler devam ediyor; hatta başka şehirlere yayıldı, Bingöl'de ve İskenderun'da depremlerin şiddeti azalmıyor. İktidar, bu çapta ve etkideki sorunlara gerçek bir çözüm üretmiyor. Böyle bir çözüm için

kitlelerin, işçi sınıfının birlikte çalışması, örgütlü müdahalesi, seferberliği ile mümkün olabilir.

Ancak ne iktidarda ne muhalefette böyle bir yaklaşımda değil. Erdoğan daha da fena,

sadece kendi çevresini gözetten bir yoldan ayrılmıyor.

14 milyon insan bu depremi yaşadı, hepimiz etkilerini yaşayacağız. Daha fazla nüfusun, sanayinin olduğu İstanbul ve Marmara çevresindeki tüm iller, Bingöl, Adana, İskenderun deprem bekliyor. İktidarın tek önerisi var; inşaat.

Sadece bugünün değil, geleceğin sorunlarına ilişkin bu kadar beceriksiz, öngörüsüz, yetersiz kalan Erdoğan, partisi, kadroları ve her türlü çevresiyle değersizliğini ortaya serdi. (07.03.23)

işçi sınıfına dayatılan hak kayıplarının hiç birini telafi etmedi. Tam aksine baskıyı ve kısıtlamayı arttırdı. Erdoğan'ın şansı, dünyadaki para bolluğuydu, ABD ve AB yöneticilerinin açık desteği idi. Şimdi Erdoğan, depreme Ecevit'in yakalandığı yerde yakalandı.

Depremzedeler ve deprem tehlikesi olan illerde yaşayanlar, bir çözüm, çıkış arıyor. Depremzedelere yardım etmek isteyen milyonlar var. Tüm bu milyonların karşısında, çalıp çırpıtmaya, el koymaya, satıp para kazanmaya, yalan dolana, kural tanımamaya alışmış iktidarın çevresinde kalarak her

İYİ Parti'de düzende yer kapma girişimi geri tepti

Seçim tarihi yaklaşmışken, İYİ parti Kılıçdaroğlu'nun cumhurbaşkanı adayı gösterilmesi gerekçesiyle altılı masadan kalktı, sonra geri döndü.

Akşener, sadece adaya itiraz etmedi CHP'li belediye başkanlarını aday olmaya çağırarak, doğrudan CHP'yi hedef aldı. İYİ partinin itirazı adaya değil, CHP'nin kendisine.

MHP, ANAP, DYP ve AKP kökenlilerinin yönetiminde olduğu İYİ Parti, geleneksel milliyetçi sağ siyasetçilerin buluşma yeri. Kürt düşmanı, Alevi düşmanı, işçi düşmanı eski kodamanlar, CHP'nin artan sola dönüşünden rahatsızdı.

Akşener, parti yönetimini merkeze, ittifakı da sağa

çekmeye uğraştı. Medya, anketler partiyi şişirdikçe, Erdoğan karşıtlığı arttıkça, önüne konan etkili metinleri okudukça Akşener, kendini etkili sandı. Oysa faili meçhul döneminin içişleri bakanı olan Akşener'in, siyasi geçmişinde Kürt düşmanlığından başka, başardığı hiç bir şey yok. Hem kendisi hem de partisi, bugünkü konumlarına CHP sayesinde geldi.

Erdoğan'ın kendine bağlı "afet imar başkanlığı" nı açıkladığı gün, partinin kodamanları, bu pastanın dışında kalmamak için CHP ile ipleri koparmaya girişti. Akşener'in A.Gül gibi ordu yönetimince tehdit edildiği de söyleniyor.

Kılıçdaroğlu, depremde bile Erdoğanla aynı safta olmayacağını açıkladı, geçmişin üstünü örtüp yeni sayfa açmayı kabul etmedi. Üstelik CHP'li belediyeler, deprem çalışmaları nedeniyle öne çıktı. Bu ortamda CHP'nin güçleneceği, sermeyenin bir kesimini dışlayacağı kesinleşti.

İşte İYİ Parti'nin esas sorunu budur. Pasta daralıp payları kısıldığında düzenden şikayetçiydiler, şimdi pasta büyürken dışlanacaklarını düşündükleri için çark etme girişimi yaptılar. İşte bu düzenin politikacılarından bu kadar olur zaten. (06.03.23)

Deprem Suriye halkını vurdu

Depremde Suriye'de de ölü ve yaralı sayısı yüksek. UNICEF'e göre 2.5 milyon Suriyeli çocuk depremden etkilendi.

Hiç yardım gelmediği için çıplak ellerini ya da ilkel aletleri kullanarak ve kendi hayatlarını riske atarak, enkaz altında kalanları canlı olarak çıkarmayı başardılar. Hayatta kalanlar, soğuk ve açlık içinde yaşamaya çalışmak zorunda kaldı.

Felaket, Beşar Esad'ın ordusu ile çeşitli görüşlerden silahlı çeteler ve milisler arasında on yılı aşkın süredir devam eden savaşın zaten harap ettiği ülkede meydana geldi.

Depremden özellikle etkilenen ve çoğu savaş bölgelerinden göç etmiş üç milyondan fazla insanın yaşadığı İdlib bölgesi, halen Suriye rejimine karşı savaşan milislerden biri olan El Kaide'nin Suriye'deki eski kolu Heyet

Tahrir El Şam'ın elinde. Kürt bölgelerinin bir kısmı, halkın korunmasını en az önemseyen Türk ordusu tarafından işgalinde.

İdlib'e Türkiye'den insani yardımın gittiği tek geçiş noktası, depremde hasar gören yolları geçit vermez hale geldiği için kapandı. Suriye hükümeti nihayet üç aylık bir süre için Türkiye ile iki yeni geçiş yeri açılmasına izin verdi ve karşılığında Amerikan ve Avrupa yaptırımlarının azaltılmasını istedi.

Aslında halk, Batılı ülkelerden herhangi bir yardım geleceğini düşünmüyor. Depremden iki gün sonraki Avrupa Komisyonu toplantısında Avrupalı liderler Suriye'ye yardım sağlamayı kabul etmekle yetindiler.

ABD açıklama düzeyinde kaldı. Amerikalı ve Avrupalı liderler tarafından rejime karşı uygulanan yaptırımlar nihayet

hafifletilecekti. Ancak bu yaptırımlar, hastanelerin ve okulların terk edilmesinden koleranın yeniden ortaya çıkmasından, sefalete sürüklenen ülkedeki durumun kötüleşmesinden sorumlu.

Emperyalist ülkelerin liderleri, Suriye halkının kaderi konusunda rejimin kendisinden daha fazla endişe duymuyor.

Deprem felaketi karşısında büyük güçler kayıtsız. Aynı zamanda, askerlerinin Rusya'ya karşı savaşlarında maşa olarak hizmet etmeye devam edebilmeleri için Ukrayna'ya vaat ettikleri milyarlarca avro ve silahlarla ilgili tartışmaların ortasında olduklarını söylemek gerekir.

Aynı anda hem savaş yürütemez, hem tank ve silah tedarik edemez hem de felaketten etkilenen halklara öncelik veremezsiniz. (03.03.23)

Uluslararası Gündem

Haiti

Emperyalist güçler müdahale etmekte tereddüt ediyor

Geleneksel burjuva devletinden geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı. Haiti'deki en yüksek mahkeme binaları aylardır silahlı çeteler tarafından işgal altında tutuluyor.

Yetersiz eğitilmiş ve düşük maaşlı polis, karakollardan kaçarken, silahlı çetelerin öldürücü kurşunları altında sinekler gibi düşüyor. Yürütmeden ve kurumlardan geriye kalanlar neredeyse gizlice işliyor. Her şeye rağmen emperyalist güçler için evde yangın yok. Sömürü sistemlerinin temelleri, üretim araçlarının özel mülkiyeti henüz tehdit altında değil.

Çeteler ülke genelinde terör estirmeye devam ediyor. Neredeyse fethettikleri topraklarda yeni bölgeler ele geçirmeye, işçi sınıfı mahallelerinde katliamlar yapmaya devam ediyorlar.

Sömürülen kitleler yani asıl kurbanlar olsa da, burjuvazi de bundan payını alıyor. Ekonomik faaliyetler çöktü. Farklı vilayetleri birbirine bağlayan anayollar kapalı, limanlar yavaş çalışıyor. Bazı patronlar ve yabancı uyruklular kaçırıldı, diğerleri öldürüldü.

Hükümet ve Başbakan tarafından yardıma çağrılan Haiti egemen sınıfları, 7 Ekim 2022'de uluslararası emperyalist güçlerden "silahlı çetelerin yükselişine karşı koymak için gecikmeksizin uzmanlaşmış bir uluslararası silahlı güç" göndermelerini istemişti.

Ancak o tarihten bu yana emperyalist güçler bir sıcak bir soğuk esiyor. ABD hükümetinin temkinli tutumu, Kanada'nın Haiti Büyükelçisinin son açıklamaları ve Antonio Guterres'in açıklamaları bunu kanıtlamakta. Kanada'nın BM Büyükelçisi Bob Rae'ye göre

Castro'nun zaferinden sonra Küba'da yaptıkları gibi müdahale etmekte bir an bile tereddüt etmezlerdi. Varlıklarını, kitlelerin çetelere ve sömürücü sınıfa karşı bilinçlenmesinde bir etken olacağından korktukları için tereddüt ederler.

İşçi sınıfı

bugün Haiti'ye yapılacak büyük bir askeri müdahalenin kalıcı bir etkisi olmayacak. Bu görüş, insani krizi çözmek için askeri müdahale çağrısında bulunmaya devam eden Antonio Guterres tarafından paylaşılmıyor.

Kapitalist dünya düzeninin destekçileri tereddüt ediyor. Yangın henüz Haiti'de değil. Eğer ülkenin zenginliğinin kontrolü için mücadele eden işçi sınıfı ve sokaklardaki milyonlarca aç insan olsaydı, ya da halk kitlelerine yanlısalar yaymaya çalışan bir burjuva politikacısı olsaydı, o zaman tepkileri farklı olurdu.

Bu durumda, Mayıs 1965'te Dominik Cumhuriyeti'nde ya da

mahallelerindeki küçük çeteler ile dünyaya egemen olan emperyalizmin büyük çetelerinin ortak noktası şudur: Hepsi kitlelerin sömürsünden geçiniyor. Açık olalım: Bu durum devam ettiği sürece, sömürülen kitleler için Haiti ve dünya ölçeğinde bu toplumsal düzeni yıkmak için mücadeleye atılmaktan başka bir çözüm yoktur. (İşçilerin Sesi, 22.02.23)

Bu makale Haiti'de OTR (Devrimci İşçi Örgütü - UCI) tarafından yayınlanan aylık La Voix des Travailleurs dergisinden alınmıştır.

Biden, Macron ve Putin'in savaşlarına girmeyi reddedelim!

Bir yıldır Ukrayna'dan korkunç bir trajedinin görüntüleri geliyor: bombalanan ve yıkılan şehirler, mahzenlerde ya da yıkıntıların ortasında yaşayan aileler, çamurlu siperlerde saklanan askerler... Bu barbarlık, çok yakınımda, Avrupa topraklarında gerçekleştiği için daha da çarpıcıdır.

Ama aslında savaş, her gün araba montaj hatlarında, şantiyelerde, hastanelerde ya da ofislerde gördüğümüz Afrika, Orta Doğu ya da eski Yugoslavya'dan gelen pek çok işçi için yeni bir gerçeklik değil. Birçoğu daha önce de aynı acıları yaşamış ve aynı derecede ölümcül çatışmalarla harap olmuş ülkelerinden kaçmak zorunda kalmıştır.

Batı ülkelerindeki insanlar bu tür dehşetlerden kurtulmuş olsa da, hükümetleri savaşı dünyanın dört bir yanına yaymaktan asla vazgeçmedi. Emperyalist sistem içinde, tüm burjuvaziler ve onların devletleri kâr için, pazarlar için, hammaddelerin ve nüfuz alanlarının kontrolü için sürekli bir mücadele içindedir. En güçlü olan en zayıf olanı ezerek hüküm sürer. Bu ekonomik savaş, yüz binlerce insanın ölümüyle sonuçlanan kalıcı çatışmalar yaratmakta ve sürdürmektedir. Emperyalist dünyada barış, en iyi ihtimalle iki savaş arasında bir ateşkestir.

Bir yıl boyunca Biden, Batılı ve Ukraynalı liderlerin özgürlük ve demokrasi savunucuları olduğu yalanlarıyla beslendik. Putin

kesinlikle, servetlerini işçileri sömürerek ve ülkenin zenginliklerini yağmalayarak kazanan azınlıktaki bürokratların ve zengin işadamlarının çıkarlarını temsil eden bir diktatördür.

Ama Biden özgürlüğü savunmuyor! ABD'nin kendisi de Grenada, Panama, Küba ve yakın zamanda Irak ve Afganistan'da olmak üzere birden fazla kez bir ülkeyi işgal etmiş ve hükümetini devirmiştir.

Batılı liderler Ukrayna'nın bağımsızlığını savunduklarını iddia etseler de, Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ortaya çıkan devletleri NATO'ya almak da dahil olmak üzere kendi etki alanlarına çekmeye çalıştılar.

Putin buna karşı çıkmak için Ukrayna'yı işgal etti ve bombaladığı Ukrayna halkını ve top yemi olarak kullandığı ülkesinin gençlerini küçümsediğini gösterdi. Ancak emperyalizm ve onun saldırgan politikası, bu savaşa yol açan gelişmelerde ezici bir sorumluluk taşımaktadır.

Ne derlerse desinler, Batılı büyük güçlerin hükümetleri Rusya'ya karşı bir savaş yürütüyorlar. Şimdilik kendilerini savaş malzemesi sağlamak ve Ukraynalıların savaşmasına ve ölmesine izin vermekle sınırlıyorlar. Ancak savaşın kendi mantığı var ve hiçbir şey çatışmanın genişlemesine yol açan bir sarmal dışlayamaz. Özellikle de ABD'nin başını çektiği emperyalist kamp, ABD

burjuvazisinin temsilcilerinin gözünde çok güçlü hale gelen Çin'e karşı giderek daha kavgacı hale geliyor.

Batı kampının kendi içinde, ABD ve Avrupalı müttefikleri arasında ekonomik alanla sınırlı bir başka savaş yürütülüyor. Rus gazı olmadan yaşamak zorunda kalan Avrupa, enerji için Amerikalı kapitalistlerden çok daha fazla para ödemek zorunda kalıyor. Amerikalı silah üreticileri Avrupalı rakiplerini ezerek rekor satışlar yapıyor.

Birkaç ay önce Biden tarafından açıklanan sübvansiyonlardan yararlanmak için Avrupalı endüstriler Amerikan topraklarına taşınmakla tehdit ediyor. Ukrayna'daki savaş Amerikalı kapitalistler için kesinlikle iyi bir anlaşmadır!

Bugün Fransa'da işçiler emekli maaşlarına yönelik saldırılara karşı çıkmalıdır. Enflasyon nedeniyle eriyen ücretlerini savunmalıdırlar. Bizi daha da kötü felaketlerle tehdit eden burjuvazinin açgözlülüğüne karşı yaşam koşullarımızı savunabilmeliyiz. Bugün bizi sömürenler, yarın bizi bir savaş meydanında ölüme göndereceklerdir.

"Kendi aramızda barış, zorbalara karşı savaş" diye haykırıyor Enternasyonal, işçilerin mücadele marşıdır. Devrilmesi gereken zorbalara ise kapitalistler, onların siyasi liderleri ve kurmaylarıdır. (1.03.2023 LO, Başyazı)

Aşırı sağın ve yerleşimcilerin şiddeti

Batı Şeria'nın kuzeyindeki Filistin kasabası Howwarah, 26 Şubat Pazar akşamı pasif, hatta suç ortağı İsrail askerlerinin önünde yerleşimci grupların saldırısına uğradı.

Howwarah çevresindeki İsrail yerleşimlerinden gelen yüzlerce kişi, cezasız bir şekilde Filistin karşıtı bir katliam gerçekleştirmiş, birçok binayı yağmalamış ve yakmış, yüz arabayı tahrip etmiş ve yüz kişiyi yaralamıştır. Yakınlarına göre İsrail askerlerinin açtığı ateş sonucu bir Filistinli hayatını kaybetti.

Yerleşimcilerin bu şiddet patlaması, iki yerleşimcinin Filistinli bir silahlı saldırgan tarafından öldürülmesinin ardından geldi. Ancak bu saldırı, İsrail ordusunun 22 Şubat Çarşamba günü Nablus'ta gerçekleştirdiği ve on bir kişinin ölümüne, yüz kişinin yaralanmasına neden olan ve 2005'ten bu yana en ölümcül saldırı olan baskının ardından geldi.

Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Ned Price'ın bir basın toplantısında "tamamen kabul edilemez" olarak nitelendirdiği Howwarah'taki saldırıyı Amerikalı yetkililer ilk kez kınadıklarını ifade ettiler. Price, "İsrail hükümetinden bu saldırılardan sorumlu olanların tam olarak hesap vermesini ve adalete teslim edilmesini sağlamasını bekliyoruz" dedi.

İsrail polisine göre sadece sekiz yerleşimci tutuklandı ve altısı serbest bırakıldı. Böylece yerleşimciler

neredece tamamen cezasız kalmaya devam ediyor.

Bununla birlikte, Amerikan yönetimi Filistinlilerin 1980'ler ve 2000'lerdeki İntifada gibi genel bir isyanından kaçınmaktan endişe duyuyor gibi görünüyor.

Nitekim Washington'un baskısıyla 26 Şubat Pazar günü Ürdün'ün Akabe kentinde İsraili, Filistinli, Ürdünlü, Mısırlı ve Amerikalı yetkililerin katılımıyla bölgesel bir zirve düzenlendi.

Zirvede "daha fazla şiddetin önlenmesi" ve "üç ila altı aylık bir süre için tek taraflı tedbirlerin" durdurulması da dahil olmak üzere, nihai bildirinin ifadesiyle "gerilimin azaltılması" için çalışma sözü verildi.

Ancak niyeti ne olursa olsun, Başbakan Benjamin Netanyahu'nun bile eli kolu tamamen serbest değil. İsrail parlamentosu Knesset'te çoğunluğa sahip olmak ve iktidarda kalmak için, hükümette birkaç bakanı bulunan aşırı sağın desteğine ihtiyacı var.

Bu bakanlar da aynı fikirde olmadıklarını ifade etmekten çekinmediler: "Ürdün'de ne hakkında konuşup konuşmadığımızı bilmiyorum" dedi içlerinden biri. Aşırı sağcı Dini Siyonizm partisinin lideri olan bir diğeri ise şunları söyledi: "Yerleşimlerde inşaat ve kalkınma bir gün bile dondurulmayacak ve bu benim yetkim altındadır.

Aşırı sağın iktidara gelmesi ve hükümet politikası

üzerinde giderek artan belirleyici etkisi halkın bir kesiminde endişeye neden oluyor. Aylardır her Cumartesi on binlerce kişinin katıldığı gösteriler düzenlenerek yargı sisteminde yapılması planlanan reforma karşı çıkılıyor.

Göstericiler, haklı olarak, Yüksek Mahkeme'nin yetkilerinin azaltılmasının aşırı sağcı partilerin siyasi ve sosyal yaşam üzerindeki kontrollerini arttırmalarına olanak sağlayacağından korkuyor.

Gösterileri başlatanlar arasında, Netanyahu karşıtı imajını güçlendirerek iktidara dönmeyi amaçlayan sağcı eski Başbakan Yair Lapid'in de bulunduğu doğrudur. Ancak protestocuların çoğu bu gelişmeye karşı çıkma konusunda gerçekten endişeli. Bazıları "ülkeyi ateşe ve kana bulayan yerleşimci hükümeti" kınıyor. Ancak farklı bir bakış açısı getirmek gerekirse, Filistinliler için hiçbir zaman var olmamış bir demokrasiyi savunmak yeterli olmayacaktır.

İsrail halkının, liderlerinin kendisini sürüklediği kanlı çıkmazdan kurtulması için tek umut, İsrail devletinin kuruluşundan bu yana Filistinlilere karşı yürüttüğü sömürgeleştirme ve yağmalama politikalarının sorgulanması ve bu politikalara önderlik eden liderlerden kurtulmasıdır. Filistin topraklarında birlikte yaşamayı başarmanın başka bir yolu yoktur. (01.03.23 LO)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Ocak 1933, Hitler'in iktidara gelişi

30 Ocak 1933'te Hitler, Almanya Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Mareşal Hindenburg tarafından Şansölye (başbakan) olarak atandı. Sokaklarda, şiddetli bir diktatörlüğün kuruluşunu müjdeleyen Nazi terörü daha da şiddetlendi.

Troçki'nin "üretimdeki rolü, ağırlığı ve örgütlerinin gücü bakımından Avrupa'nın en güçlüsü" olduğunu söylediği Alman işçi sınıfı, bu felaketi önleyememişti. Söz konusu olan, sosyalist ve komünist işçi partilerinin liderlerinin siyasi ihanetiydi.

Hitler'in şansölye olarak atanması, Alman burjuvazisinin işçi sınıfını ezmek için faşizmin savaşı güçlerine güvenme kararını yansıtıyordu.

1929'daki dünya ekonomik krizi Alman ekonomisine ağır bir darbe vurmuştu. 1932'ye gelindiğinde ülkede altı milyon işsiz vardı ve neredeyse her üç ücretliden biri işsizdi. Bu felaket küçük burjuvazinin, küçük esnafın, zanaatkarların ve çiftçilerin bir bölümünü de mahvetmişti.

Sömürgelerin yokluğu ve 1914-1918 savaşının galipleri tarafından dayatılan kısıtlamalar nedeniyle Alman burjuvazisi boğulmuştu. Kriz burjuvaziye, giderek dünyanın yeniden paylaşılmasını talep etmeye ve yeni bir savaşa doğru itiyordu. Bunu yapmak için öncelikle ellerini serbest bırakması ve işçi sınıfından gelen her türlü direncin üstesinden gelmesi gerekiyordu.

Ancak işçi sınıfı uzun zamandır bir tehditti. Monarşiyi 1918'de deviren de işçi sınıfıydı. Birkaç baskı dönemine rağmen devrimci olaylar 1923'e kadar devam etti ve işçi sınıfı sendikalarında ve partilerinde kitlesel olarak örgütlü kaldı.

1920'lerde Sosyal Demokrat Parti'nin bir milyon üyesi vardı ve ayrıca dört buçuk milyon üyeli sendikaları yönetiyordu. Komünist Parti'nin on binlerce militanı vardı ve bunlar işçi sınıfının en militan, aktif kesimini oluşturuyordu.

Durum giderek daha patlayıcı hale geldikçe ve Nazi partisi, işçi militanlarına karşı etkinliğini göstermeye başladıkça, faşist partiyi destekleme seçeneği, kendisini Alman büyük iş dünyasının önde gelen çevrelerine, Krupps, Thyssen, Siemens veya IG Farben'e dayattı.

Troçki Şubat 1933'te şöyle yazıyordu: "Yönetici kliğin bu kokuşmuş faşistlerle anlaşma yapması gönülsüzce değildi. Kudurmuş sonradan görenlerin arkasında çok fazla yumruk var; kahverengi gömleklilerin [Nazi milislerinin üniformasının rengi] tehlikeli tarafı budur; ama aynı zamanda en büyük avantajları, daha doğrusu tek avantajları da budur."

Kurulduğu dönemde birçok aşırı sağcı partiden yalnızca biri olan ve 1928 seçimlerinde oyların yalnızca %2,6'sını alan Nazi Partisi, nihayet burjuvaziye kendini kanıtlamıştı. Toplumsal çöküşleri nedeniyle yıkıma uğramış ve öfkeli yüz binlerce küçük burjuvayı, Saldırı Birlikleri (SA)

milislerine katmayı başarmıştı. SA'nın 1930'da 200.000, iki yıl sonra ise 400.000 üyesi vardı.

Leon Troçki 10 Haziran 1933'te yazdığı "Nazizm Nedir?" de belirttiği gibi Alman faşizmi, İtalyan faşizmi gibi, işçi sınıfına ve demokrasi kurumlarına karşı bir koçbaşı olarak kullandığı küçük burjuvazinin sırtında iktidara yükseldi. Ancak iktidardaki faşizm, küçük burjuvazinin sandığı gibi kendi hükümetinden başka bir şeydir. Aksine, tekelci sermayenin acımasız diktatörlüğüdür.

Eğer partileri onlara gerçek umut sunmuş olsaydı, Alman işçileri Nazizmin yükselişine karşı koyacak güç ve kararlılıktan yoksun olmazdı. Sosyal demokrat liderler, kutsal birliğe katılmış ve 1914'te işçileri savaşa gitmeye çağırmış, böylece burjuvazinin kampına ve burjuvazinin toplumsal düzeninin savunulmasına katılmışlardı.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Alman devriminin ezilmesine katkıda bulundular. En etkili işçi partisi olarak kalan sosyal demokrasi, daha sonra tüm siyasi ağırlığını işçi sınıfını, kendisini faşist tehlikeden korumak için burjuva kurumlarına, hatta bizzat burjuvazinin adamlarına güvenmesi gerektiğine ikna etmeye verdi.

Daha az kötüyü seçme politikası adına, 1932'nin başında, Reichstag (meclis) başkanlığı seçimleri sırasında, ilk turda Hitler'i bir yıl sonra iktidara getirecek olan Mareşal Hindenburg'a oy vererek Hitler'e karşı bir abluka çağrısında bulundu. Sosyalist liderler

grevlerin ya da işçi gösterilerinin bastırılmasını bile meşrulaştırdılar.

1919'da kurulan Alman Komünist Partisi KPD, 1933'te devrimci bir parti olmaktan çıkmıştı. Politikası, Stalinist politikanın tüm dönemeçlerini takip etmekte. KPD, sosyalistlerle birlik içinde işçilerin faşizme karşı kendilerini silahlanarak savunmasını, sosyalistlerin, Nazilerin "ikiz kardeşleri" olduğu bahanesiyle reddetti. KDP'nin, sosyal demokrasiye karşı yürüttüğü sistematik kampanyalar, hala çoğunluğu sosyalist olan işçilerin güvenini kazanmasını engelledi. Sosyal Demokrat sendikalarda dört buçuk milyon işçi varken, Komünist sendikalarda bu sayı 300.000'di.

27 Şubat 1933 akşamı, iktidarın Hitler'e devredilmesinden bir ay sonra, Reichstag yangını bahane edilerek işçi örgütlerine karşı korkunç bir saldırı başlatıldı. Hitler "komünizme son vermenin zamanının geldiğini" ilan etti. On binlerce aktivistin işkence gördüğü ve öldürüldüğü ilk toplama kampları kuruldu.

Troçki Haziran 1933'te "Nasyonal Sosyalizm Nedir?" başlıklı yazısında şu öngörüyle yazdı: Faşist diktatörlüğün gerçek tarihsel misyonu, halkın tüm kaynaklarının ve araçlarının emperyalizmin çıkarları doğrultusunda zorla yoğunlaştırılması, savaşa hazırlık anlamına gelir.

Ve birkaç hafta sonra ekledi: "Almanya'nın silahlandırılması için gerekli zaman, şu an ile yeni bir Avrupa felaketi arasındaki süreyi belirler; bu ne aylar ne de on yıllar meselesidir. Almanya'nın kendi içindeki güçler Hitler'in bunu zamanında yapmasını engellemezse, Avrupa'yı yeniden

savaşa sürüklemek için birkaç yıl yeterlidir."

Almanya'nın 1918'den 1933'e kadarki tüm tarihi, kaçırılmış devrimci fırsatlardan ibaretti. Ancak alternatif devrim ya da savaş, sosyalizm ya da barbarlıktı. Devrimin yokluğunda Avrupa ve dünya, barbarlığa doğru yol alıyordu.

Hitler'in iktidara gelmesinde Alman büyük şirketlerinin sorumlulukları var.

Politikacılar ve medya, İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinin altmışıncı yıldönümü vesilesiyle Nazizmin ne olduğunu bolca hatırlattı ancak, Hitler'in iktidara gelmesinde büyük Alman işverenlerinin rolünü tamamen gizledi. 'Nazi barbarlığı' ve özellikle de milyonlarca Yahudi'nin korkunç bir şekilde katledilmesi hakkında çok şey söylendi, buna daha dini bir içerik kazandırmak için 'holokost' adı verildi, bu tür olayların bir daha yaşanmamasını sağlamak için gerekli olan 'anma görevi' hakkında çok şey söylendi, ancak bu tür olayların mümkün kılınmasının nedenleri hakkında hiç bir şey söylenmedi.

Tüm anma konuşmalarında açık olan şey, Hitler'in sadist haydutlarla çevrili, dinleyicileri üzerinde manyetik bir etki yaratan, kana susamış bir paranoyak olduğuydu. Ancak bu adamın Almanya gibi eski bir medeni ülkede nasıl iktidara gelebildiği, komuta ettiği haydut çetelerinin nasıl olup da devlet iktidarının ilk bileşeni haline gelebildiği sorusu cevapsız kaldı.

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesini takip eden yıllarda hiç kimse Nazilerin iktidara gelmesinde Alman büyük sanayisinin sorumluluğunu inkar etmeye cesaret edemezdi. İlk Nürnberg duruşması (başlıca Nazi ileri gelenlerinin

yargılandığı duruşma) öncesinde - galibiyetin faşizmin reddedilmesinden kaynaklandığı efsanesini desteklemek için tasarlanmış bir duruşma - sanıklar arasında bir sanayi temsilcisinin de yer alması öngörülmüştü. Yaşlı Gustav Krupp seçildi... akıl sağlığının yerinde olup olmadığı sorusu uygun bir şekilde gündeme getirilmeden önce.

Hepsi bir oyundu. Nürnberg'de yargılanan Nazilerin çoğunluğu darağacına gönderilirken, Reich ekonomisinde hükümet sorumluluğu üstlenenlerin hepsinin kellesini kurtarması, 1933'ten 1939'a kadar Reichsbank Başkanı olan ve bu sıfatla savaş ekonomisinin kurulmasına başkanlık eden Schacht'ın bile beraat etmesi önemlidir. Ancak hiç kimse Hitler'in iktidara gelmesinde Alman sanayicilerin sorumluluklarını inkar etmedi ve Gustav'ın oğlu Alfred Krupp gibi bazıları Müttefik mahkemeler tarafından yargılandı.

Soğuk Savaş bu kovuşturmalara son verdi. Ancak Amerikalı gazeteci-tarihçi W. Shirer'in 1960'ların başında Fransa'da yayınlanan kitabında, Nazilerin iktidara gelmesinden çok önce Alman işverenlerin Hitler'e verdiği mali destek hakkında birçok ayrıntı vermesi önemli. Shirer'e göre, Hitler'i finanse eden Alman işverenler, iktidara yürüyüşünde onu destekleyen sağcı politikacılar gibi, saflıklarının ve çocuksuluklarının kurbanı olmuşlar (bu da Shirer'in kötü niyetli olmasa bile kendisinin de oldukça saf olduğunu kanıtlamaktadır!). Ancak Alman sanayicilerinin Nazizm ile fiili suç ortaklığı tartışılmazdı bile. (LO, 02.23)

Güncel... Güncel... Güncel...

Yaşasın 8 Mart

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, uzun yıllardır kadınların sorunlarının ve haklarının gündeme geldiği bir anmadan öte, kadınları yaşatmak ve erkek şiddetinden korumak için mücadele gününe dönüştü.

Artık depremzede kadınların yaşadığı sorunları, maruz kaldıkları ayrımcılık ve zorlukları da eklemek gerek.

Türkiye'de neredeyse her gün bir kadın, sadece kadın olduğu için, cinsiyetçi önyargılar, dinci önyargılar, ya da sadece kadın düşmanlığı nedeniyle öldürülüyor. Kadınların öldürülme gerekçelerinin tamamı, erkekler için "ayıp" bile sayılmıyor.

Ekonomik krizin etkisiyle artan yoksulluk, işsizlik, kadına yönelik şiddeti ırmandırıyor. Çaresizlik içindekilere sözde uamat olan dinci gerici de kadını hedef gösterdiğinden, şiddetin arttıran etkileri oluyor.

Din adına konuşanlar, tarikat liderleri, hatta Diyanet yetkilileri, kendi kararını verme hakkı olan yetişkin kadınları, hatta çocukları açıkça hedef gösteriyor. Kadınların ne yapıp yapmayacağına, yasaların tanıdığı haklara bile erkeklerin, hatta kendilerinin karar vermesi dayatılıyor.

Çocuklarla güya evlenen tarikat yöneticileri, çocuklarla

evlenmeyi savunan imamlar, evlet edinilen çocukla evlenmeyi uygun gören Diyanet uzmanları var. Üstelik sesleri daha gür ve daha fazla çıkıyor.

Bunun nedeni kişilerin, tarikatların ya da bazı kurumların eksikliği, yanlışlığıyla açıklanamaz. Kadına yönelik bilinçli, planlı ve örgütlü, devlet katında destek gören organize

vermesi gereken amirlerinden "evlenip evinin kadını olursun inşaallah" karşılığını duyabiliyor.

Kurallar değil, kendi dinci gerici görüşleriyle kadınlara dayatma yapanlar, bununla övünüp, takdir görüyor. Cinsiyetçi, dinci gericilik, kendini besliyor ve sürdürüyor.

Elbette bu günlere kendiliğinden gelinmedi, planlı bir devlet siyaseti, desteğiyle bu günlere gelindi. Sadece ülkedeki iktidarlar değil, ellerinde patladığı için artık sözü edilmeyen, sözde demokratik emperyalist devletlerce desteklenip finanse edilen "Yeşil Kuşak" projesini de unutmamak gerek.

1980 darbesiyle iktidara el koyan Kemalist ordunun generalleri ve onların görevlendirdiği kamu görevlileri, gençlerin sola kaymasını engellemek için ikokuldan başlayarak din dersini zorunlu hale getirdi. Okuldan çok cami yapıldı, düz liselerden çok imamhatip lisesi yapıldı.

Daha öncesinde 1970'lerin son döneminde hazırlanan devlet bütçelerinde, gençleri solun etkisinden kurtarıp dine bağlamak için para ayrılmıştı.

saldırı var. Bu örgütlü kötülük karşısında, derneklerin çabası, çok kıymetli ve çok büyük çabayla yapılmasına rağmen, denizde bir damlanın ötesine geçemiyor.

Çalışan, sosyal yaşama katılan kadın sayısı, nüfusa göre artıyor. Ancak, kadının toplumdaki konumu, aynı oranda olumlu yönde değişmiyor. Çünkü iktidar ve iktidarın etrafındaki siyasi ve devlet yönetimindeki kadroları, dinci gerici, kadına düşman fikirleri dayatıyor. İşyerinde hakkını talep eden kadın memur, hkkını

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.